

N:o 109.

Af herr **K. Staaff**, *angående anslag på extra stat för år 1901 för fortsatt uppehållande af lagbyråns verksamhet, dock med förbehåll om aflemnande till 1902 års Riksdag af fullständig redogörelse för byråns verksamhet under år 1901.*

Den redogörelse för lagbyråns verksamhet, som i statsverkspropositionen meddelas i sammanhang med anslagsäskandet för år 1901, inskränker sig till ett omnämnande af att byrån under år 1899 utarbetat »förutom åtskilliga författningsförslag af mindre omfattning», förslag till en lag om inteckning i fartyg äfvensom förslag till ändrad lydelse af 17 och 31 kapitlet rättegångsbalken jemte dermed sammanhängande författningar, hvarförutom ledamöter i lagbyrån inför högsta domstolen föredragit vissa lagförslag.

Då förslaget till lag om inteckning i fartyg, om också kräfvande rätt mycken tid och arbete, dock väl svårligen kan sägas vara hvad man vanligen menar med ett lagarbete af större omfång; då detsamma i ännu högre grad gäller om omarbetningen af 31 kap. rättegångsbalken och då i fråga om 17 kap. samma balk de mest vidlyftiga förarbeten förut föreligga i form af utarbetade lagförslag, synes det mig tydligt, att större delen af lagbyråns tid under år 1899 måste hafva upptagits af arbeten, hvilka icke finnas mera än på sin höjd antydda i ofvan anförda meddelande.

Då det emellertid synes mig gifvet, både att en redogörelse för byråns verksamhet är önskvärd, på det att Riksdagen må kunna bilda sig en uppfattning af dess nytta och nödvändighet, och att denna redogörelse bör vara på helt annat sätt beskaffad än det i förbigående lem-

nade meddelande, som i årets statsverksproposition innehålles, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen måtte för fortsatt uppehållande af lagbyråns verksamhet på extra stat för år 1901 anvisa ett belopp af 25,000 kronor, dock under förbehåll att 1902 års Riksdag erhåller en fullständig och noggrann redogörelse för byråns verksamhet under år 1901.

Stockholm den 28 januari 1900.

Karl Staaff.

N:o 110.

Af herr **K. Staaff**, om *ändring af kongl. förordningen angående arfsrätt för oäkta barn den 14 april 1866.*

Den svenska lagstiftningen om arfsrätt för oäkta barn återfinnes i 8 kapitlet 7 § ärfdabalken jemte kongl. förordningen den 14 april 1866. Det förra lagrummet stadgar, att barn aflade i lönskaläge utan äktenskapslofven eller i hordom eller i förbudna leder ej må taga annat arf än efter egna barn och bröstarfvingar. Kongl. förordningen af 1866 ändrar detta så till vida, att oäkta barn, som ej är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led må taga arf, men detta

1) blott under den förutsättning, att modern låtit såsom sitt barn anteckna det i kyrkoboken för den församling, i hvilken hon då var kyrkoskrifven;

2) blott efter modern;